

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. június 28. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott neve** ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. január 31. napján kihirdetett **11.B.404/2010/89.** számú ítéletének (II.rendű vádlott neve) II. r. és (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

A (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott és (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott által fizetendő polgári jogi igény összegét **65.242.387.-(hatvanötmillió-kettőszáznegyvenkettőezer-háromszáznolcvanhét) Ft-ra felemeli,** a le nem rótt eljárási illetékként fizetendő összeget **900.000.-(kilencszázezer) Ft-ra leszállítja.**

A zár alá vételt fenntartó rendelkezéseket **mellőzi.**

A Bács-Kiskun Megyei Bíróságon Bny.192/2011. számú bűnjeljegyzéken 1-17. sorszám alatt felvett bűnjelek **lefoglalását megszünteti és azok megsemmisítését rendeli el.**

Az elsőfokú eljárás során felmerült, helyesen **1.294.788.-(egymillió-kettőszázkilencvennégyezer-hétszáznyolcvannyolc) Ft** bűnügyi költségből a (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összegét **181.626.-(száznolcvanegyezer-hatszázhuszonhat) Ft-ra felemeli.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek (II.rendű vádlott neve) II. r. és (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja** azzal, hogy megállapítja, hogy

- a (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottól lefoglalt 133.000.-(százharmincháromezer) Ft-ot a Kecskeméti Törvényszék a **letéti szám.** bírói letéti szám alatt kezeli,

- a bűnjelként lefoglalt és az elsőfokú ítéletben 1-70. sorszám alatt feltüntetett ékszerek tárolási helye a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatala. Az 1-59. sorszámú bűnjelek értékletét száma: **1. értékletét** szám, ugyanezen tételek bevételi bizonylat száma **1. bizonylat.** szám;
- a 60-70. sorszám alatti bűnjelek értékletét száma: **2. értékletét** szám, ugyanezen tételek bevételi bizonylat száma: **2. bizonylat** szám;
- a 3. sorszám alatti arany nyaklánc nyilvántartási száma a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának **1. értékletét** értékletét számának 5/3. számú tétele,
- a 9-14., a 43. és 57-58. sorszám alatti bűnjelek nyilvántartási száma a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának **1. értékletét** értékletét számának 5/16. számú tétele;
- a 71., 77-78., a 83-93. sorszám alatti bűnjelek tárolási helye a **1. zálogfiók (1. zálogfiók címe)**, amelyek közül a **1. szám** sorszámú zálogjegy további 1 db gyűrűt tartalmaz;
- a 72-76. és a 79-80. sorszám alatti bűnjelek tárolási helye a **2. zálogfiók (2. zálogfiók címe)**, amelyek közül a 73. sorszám alatt feltüntetett 1 db arany karék zálogjegy száma: **2. szám**;
- a 81-82. sorszám alatti bűnjelek tárolási helye a **3. zálogfiók (3. zálogfiók címe)**, amelyek közül a 81. sorszám alatti 1 db arany nyakék zálogjegy sorszáma: **3. szám**;
- a 94-125. sorszám alatti bűnjelek tárolási helye a **4. zálogfiók (4. zálogfiók címe)**;
- a 126-130. sorszám alatti bűnjelek tárolási helye a **zálogház neve (zálogház címe)**.

A (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott által 2012. március 12. napjától, (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott által pedig az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság

(II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntettében, valamint a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és (4) bekezdés a) pont 1. fordulata szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntettében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 5 év fegyházra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte;

(III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott bűnösségét a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pont 1. fordulata szerint minősülő rablás büntettében állapította meg. Ezért a III. r. vádlottat 8 év fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. A II. és a III. r. vádlottat kártérítés címén 65.200.387,- forint tőke és ennek kamatának, továbbá 1.500.000,- forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, a (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottól lefoglalt 133.000,- forintról és a II., valamint a III. r. vádlott tulajdonában lévő ingatlanokról. A készpénz lefoglalását megszüntette, azt kiadni rendelte a III. r. vádlottnak, ugyanakkor a polgári jogi igény biztosítására visszatartotta. Az ingatlanok zár alá vételét fenntartotta. Mindkét esetben figyelmeztette a magánfeleket a teljesítési határidő elmulasztásával járó jogkövetkezményekre. Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét 1.194.412,- forintban állapította meg azzal, hogy ebből a III. r. vádlott 81.250,- forintot köteles megfizetni.

Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- Az ügyész (II.rendű vádlott neve) II. r. és (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottak terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és mellékbüntetés kiszabása, a II. r. vádlott esetében a minősítés részbeni megváltoztatása, a rablás társtetteskénti elkövetésének megállapítása végett;
- (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott és védője elsődlegesen a rablás büntette alól bizonyíték hiányában történő felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése,
- (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott és védője a vádlott felmentése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a vádlottak terhére bejelentett fellebbezést, a fő- és mellékbüntetések súlyosítására irányuló részében tartotta fenn. Indítványozta a tényállás kiegészítését a szakértői vélemény 80. táblázatában felsorolt ékszerek részletezésével, emellett a bűnösségi körülmények kiegészítését és helyesbítését is indítványozta az ítélet egyebekben történő helybenhagyása mellett.

A védők és a III. r. vádlott fellebbezéseiket írásban részletesen indokolták. Ebben

- a II. r. vádlott védője arra hivatkozva, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a) b) pont 2. fordulatában és c), d) pontjában részletezett okokból megalapozatlan, továbbá az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság bizonyítottság hiányában mentse fel a II. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett rablás büntette miatt emelt vád alól. Bűnösségét kizárólag a csalás büntetében állapítsa meg és ezzel összefüggésben a vele szemben kiszabott főbüntetést enyhítse, azt próbaidőre függessze fel, a magánfél polgári jogi igényének érvényesítését pedig utasítsa egyéb törvényes útra. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Emellett a védő bizonyítási indítványt is előterjesztett: tanúként indítványozta kihallgatni **(1. személynév)t (2. személynév)t és (3. személynév)t**;

- a III. r. vádlott védője megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség elmulasztásának okából kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Ezt a következőkre alapította: a nyomozásban résztvevő rendőröket az elsőfokú bíróság nem hallgatta ugyan ki tanúként, de a nyomozás során tett tanúvallomásuk közvetett módon mégis felhasználásra került. Ez a bíróság ítéletét befolyásolhatta. Továbbra is vitatta a szagazonosítás törvényességét, sérelmezte a híváslista beszerzésének elmulasztását, valamint azt, hogy az I. r. és a III. r. vádlottat közös zárkában helyezték el. Hiányolta az I. r. vádlottnál elvégzett poligráfos vizsgálat bizonyítékkénti értékelését. A védő azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott bűnösségét a II. r. vádlott olyan vallomásrészére alapította, amiből - szerinte - nem lehet megalapozott következtetést levonni a két vádlott közötti kapcsolatra. Sérelmezte, hogy a bíróság valamennyi, így a III. r. vádlott élettársától lefoglalt ékszereket is a rablásból származtatta. A védő **szakértő neve** tárgyszakértő szakvéleményét ellentmondásosnak tartotta, kifogásolta, hogy bár az elsőfokú bíróság többször hivatkozott a II. r. vádlott élettársára, **(1. személynév)ra**, őt azonban tanúként nem hallgatta ki, és ismételten utalt rá, hogy az I. r. vádlottól és **1. tanú neve** tanútól származó személyleírás álláspontja szerint nem illik a III. r. vádlottra;

- a III. r. vádlott fellebbezésében lényegében a védőjével azonos okokból támadta az elsőfokú bíróság ítéletét (szagazonosítás törvényessége, híváslisták hiánya, közös zárkában történő elhelyezés, személyleírás pontatlansága). A III. r. vádlott az általa kifejtett indokokra figyelemmel felmentését és az édesanyja tulajdonában lévő ékszerek kiadását kérte.

A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlottak és védők fellebbezéseiket azonos tartalommal fenntartották.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalannak találta.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet az I. r. terhelt vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett, a másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabályt nem sértett.

Tényállás felderítési kötelezettségének eleget téve beszerezte mindazokat a bizonyítékokat, amelyek az ügy érdemi elbírálásához feltétlenül szükségesek, és amelyek a bírósági eljárásban még beszerezhetők voltak. A III. r. vádlott és védője az eljárás során mindvégig sérelmezte, hogy a hatóság indítványaik ellenére nem szerezte be a III. r. vádlott telefonjának híváslistáját, ami - álláspontjuk szerint - bizonyította volna, hogy a III. r. vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetésekor nem tartózkodott a helyszínen. A nyomozó hatóságnak ez a mulasztása utóbb már nem pótolható, ugyanakkor egy esetleges, a III. r. vádlottra kedvező cellainformáció önmagában még nem feltétlenül alapozza meg a vádlott felmentését, minthogy túlterheltség esetén a mobilkészülékek nem biztos, hogy a tartózkodási helyhez közel eső adótoronyra kapcsolódnak fel. Ezért nem bizonyítják kétség kívül a mobiltelefon tulajdonosának tartózkodási helyét, annál is inkább, mert a tulajdonosa nem feltétlenül hordja azt mindig magával, a híváslista is csak a valamennyi egyéb bizonyítékkal egybevetve lenne értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a szagazonosítási eljárást megismételte, ennek során mind a két kutya öt alkalommal azonosította III. rendű vádlott (neve) szagmintáját a zálogházban rögzített szagmintával. A III. r. vádlott védője és a III. r. vádlott ezt a szagazonosítási eljárást is kifogásolta, és további szakértő kirendelésére tett indítványt, amit az elsőfokú bíróság elutasított. Az elsőfokú bíróság döntését kellő részletességgel megindokolta, azzal és az ítélet 22-23. oldalán a szagazonosítás törvényességével kapcsolatosan kifejtett álláspontjával az ítélet tábla mindenben egyetértett.

Az ítélet tábla alaptalannak találta azt a védelmi észrevételt is, hogy a tárgyszakértői vélemény ellentmondásos. Az elsőfokú bíróság e körben is messzemenőig eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, amikor a kirendelt tárgyszakértőt utóbb részletes iránymutatással ellátva, szakértői véleményének kiegészítésére hívta fel. A tárgyszakértőt a tárgyaláson is részletesen meghallgatta. Részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy a tényállás megállapításánál miért a kiegészített szakértői vélemény adatait vette alapul. Okfejtésével a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor sem az I. r. vádlottnál elvégzett poligráfos vizsgálat eredményét, sem pedig a nyomozás során kihallgatott két rendőr

tanúvallomását nem értékelte bizonyítékként. A védő részéről nem más, mint pusztá feltételezés, hogy e két személy fel nem használt vallomása a bíróságot befolyásolta döntésében. A poligráfos vizsgálat nem bizonyítási eszköz, ezért abból bizonyíték nem származhat, s ezért az eredményének a bírósági eljárásban való felhasználása - miként a rendőrök vallomásának az értékelése - nemcsak szükségtelen, de szabálysértés lenne.

A III. r. vádlott és védője által sérelmezett személyleírás esetleges pontatlansága sem tették aggályossá az I. r. terhelt vallomását. A rablási szituáció váratlansága és veszélyessége miatt a megtámadottól nem várható el, hogy támadóját részletekbe menően, pontosan megfigyelje. Az iratokból kétség kívül megállapítható, hogy alaptalan az a védelmi érvelés is, hogy az I. r. terheltet az segítette, illetve befolyásolta a III. r. vádlott azonosításában, hogy ezt megelőzően közös zárkába helyezték. Itt helyesbíti a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását (19. oldal 6. bekezdése) akként, hogy az I. r. vádlott nem 2010. hanem 2009. szeptember 25. napján 8 órakor vett részt fényképről történő felismerésre bemutatáson (nyomozati iratok IV. kötet 1071. oldal). Ekkor azonosította ugyanis a III. r. vádlottat, majd még ugyanezen a napon 9 órakor sor került a III. r. vádlott őrizetbe vételére is (nyomozati iratok IV. kötet 1192. oldal).

Az elsőfokú bíróság részletesen kihallgatta a tárgyszakértőt, valamint **2. tanú neve** tanút a rablás során eltulajdonított ékszerekkel kapcsolatosan. Részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy miért tekintette valamennyi, az eljárás során lefoglalt ékszert a rablás bűncselekményéből származónak. Ezért az a védelmi érvelés sem alapos, amely szerint a lefoglalt ékszerek között a III. r. vádlott anyjától örökölt ékszerek is vannak.

Mind a II. r. vádlott védője, mind a III. r. vádlott és védője sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott 2009. szeptember 25-i gyanúsítottai vallomására alapította mindkét vádlott bűnösségét. Ellentétben a védelmi álláspontokkal, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját osztotta a tekintetben, hogy ez a vallomás kétség kívül bizonyította a II. és a III. r. vádlott közötti kapcsolatot. A bűnsegédi magatartás megvalósul abban az esetben is, ha a bűnsegéd egy, az eljárás alá nem vont személyt lát el információkkal abban a tudatban, hogy ezzel egy bűncselekmény elkövetését könnyíti meg, és azt is tudja, hogy az információk birtokában egy harmadik személy - aki pedig azt tudja, hogy a bűncselekmény elkövetését megkönnyítő adatok kitől származnak - a bűncselekményt el is követi. Az e körben kifejtett védelmi álláspontok azért is alaptalanok, mert az elsőfokú bíróság nem kizárólag erre a vallomásrészre alapította a II. és III. r. vádlott bűnösségét.

A megfelelően széles körben és alaposan lefolytatott bizonyítási eljárásra tekintettel az ítélet tábla szükségtelennek tartotta az ügyben további bizonyítás felvételét, a megalapozott tényállás mellett arra lehetőség nem is volt. Így a II. r.

vádlott védője által indítványozott személyek tanúkénti kihallgatására tett bizonyítási indítványt elutasította.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott, illetőleg másokat miért vetett el. Indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A kellő mélységben és részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapított ítéleti tényállás túlnyomórészt megalapozott, azt a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva annyiban helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a III. r. vádlottat a Kecskeméti Városi Bíróság 2.B.845/2002/96. számú ítéletével nem 6, hanem 3 rendbeli lopás büntette miatt ítélte el. Kiegészítette a tényállás 12. oldal alulról számított 3. bekezdését azzal, hogy **I. r. vádlott neve** az **I. r. vádlott**. A 15. oldal utolsó bekezdéséből pedig "a sajátjaként rendelkezett" megállapítást a jogi indokolásba utalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete az előbbi helyesbítésekkel teljes mértékig megalapozott, és irányadó volt a másodfokú felülbírálat során. Az ítéletábra szükségtelennek tartotta az ügyész által indítványozott kiegészítést. A szakvélemény 80. oldala nem is tartalmazza a rablás során eltulajdonított összes ékszert. Azok pontos leírása az eljárásban nem volt megállapítható, hiszen a rablással okozott kár csak kis mértékben térült meg.

A vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések valójában a bizonyítékok mérlegelését támadták. Azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottak tagadó vallomását a rablás bűncselekményét illetően. A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes. Az előzőekben az ítéletábra már utalt arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy a II. r. vádlott előzetesen tudott arról, hogy a zálogházat valaki ki fogja rabolni, azt a cselekményével mintegy előkészítette. Az elkövetést ténylegesen végrehajtó III. r. vádlott pedig tisztában volt azzal, hogy az elkövetést megkönnyítő információk a II. r. vádlottól származnak, aki maga is egyetért a bűncselekmény elkövetésével. Ezért a II. r. vádlott a rablás pszichikai bűnsegéde.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítéletábra (II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott esetében mellőzte a halmazat súlyosító körülménykénti értékelését, hiszen a Btk. 85. §

(3) bekezdése ún. kerettágító rendelkezést alkalmaz. Ezért két bűncselekmény esetén a halmazat súlyosítókénti értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Az ítéltábla az enyhítő körülményeket akként pontosította, hogy a csalásnál a kár teljes megtérülése, míg a rablásnál a kár részbeni megtérülése az enyhítő körülmény. Ugyanezt további enyhítő körülményként értékelte (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott javára. Mindkét vádlott esetében nem a vagyoni elleni bűncselekmények, hanem a fegyveres rablások elszaporodottságát tekintette súlyosító körülménynek.

A III. r. vádlott esetében nem a gyermekekről való gondoskodási kötelezettséget, hanem a tényleges gondoskodást értékelte enyhítő körülményként.

Mindkét vádlott esetében további enyhítő körülmény a minősítést megalapozó alsó értékhatárhoz közeli kárösszegre történt elkövetés.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a büntetési tartamok mértékét illetően is. A II. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság halmazati büntetésként a törvényi minimumban állapította meg a szabadságvesztést, míg a III. r. vádlott büntetésének tartama a büntetési tételkeret alsó harmadába esik. A számba vett enyhítő körülményekre figyelemmel az ítéltábla szerint e büntetések lényeges enyhítése, vagy lényeges súlyosítása nem indokolt. Így az ezt támadó fellebbezések sem vezettek eredményre. Az ítéltábla a Btk. 45. § (2) bekezdésének alkalmazására sem látott törvényi lehetőséget egyik vádlott esetében sem.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően járt el akkor is, amikor a cselekmény jellegére és a vádlottak eddigi életvezetésére tekintettel eltiltotta őket a közügyek gyakorlásától is. A mellékbüntetés tartamát ez a két, az elsőfokú bíróság által is hivatkozott szempont határozta meg a jelen ügyben. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama nem a kiszabott szabadságvesztés mértékéhez igazodik, ezért az erre vonatkozó indokolást helyesbítette a másodfokú bíróság.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán tévesen állapította meg a kártérítés összegét, valamint tévesen nem a polgári jogi igény (vagyis a kereset) benyújtásakor, hanem az elbíráláskor hatályos 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti illeték megfizetésére kötelezte a vádlottakat. Ezért a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette a vádlottakat egyetemlegesen terhelő kártérítés összegét, valamint a polgári jogi igény előterjesztésekor hatályos Illetéktörvény rendelkezése alapján 900.000, Ft-ra szállította le az eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság szükségtelenül rendelkezett a zár alá vétel fenntartásáról. A Be. 159. § (4) bekezdése részletezi, hogy milyen feltételek fennállása esetén kell a zár alá

vételt feloldani. E rendelkezésből következik, hogy a zár alá vétel mindaddig tart, amíg e törvényi feltételek bekövetkezése miatt szükségessé nem válik a zár alá vétel feloldása. Ezért a másodfokú bíróság mellőzte a zár alá vételt fenntartó rendelkezéseket.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem rendelkezett a Bács-Kiskun Megyei Bíróságon Bny.192/2011. szám alatt nyilvántartott bűnjelekről (elsőfokú bírósági iratok 76. sorszám). Ezért e bűnjelek lefoglalását a Be. 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette, és a (8) bekezdés alapján megsemmisítésüket rendelte el.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem kötelezte a III. r. vádlottat az elmeorvos szakértői vizsgálatával kapcsolatosan felmerült 100.376,- forint bűnügyi költség megfizetésére. A szakértői díjat az elsőfokú bíróság 51. sorszám alatti végzésében megállapította azzal, hogy az a költségjegyzék 13. tételszáma alatt szerepel. Ez azonban téves, az iratok szerint ezt a költséget a

költségjegyzékbe az elsőfokú bíróság nem vezette be. Ez a költség a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján a III. r. vádlottat terheli. Ezért az ítéletábra a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette az elsőfokú eljárásban összesen felmerült bűnügyi költség, valamint a III. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét.

Végezetül észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része hiányos a tekintetben, hogy az nem tartalmazta (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottól lefoglalt készpénz bírói letéti számát, valamint a lefoglalt arany ékszerek tárolásának pontos helyét (a bíróság megnevezését és a zálogházak címét). Ezen kívül nem tüntette fel a bírósági értéketét számát, bevételi bizonylatának számát, valamint több esetben pontatlan volt a rendelkező részben írt zálogjegy száma, illetve a nyilvántartás helye is. Egy esetben az iratokból megállapíthatóan a zálogjegyen ténylegesen 3 db ékszert tartottak nyilván. Ezért az ítéletábra az iratok alapján a másodfokú határozat rendelkező részében írtak szerint helyesbítette, illetőleg kiegészítette erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság rendelkezését.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak találta, de az elsőfokú ítéletnek (II.rendű vádlott neve) II. r. és (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottra vonatkozó részét hivatalból felülbírálvá, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

(II.rendű vádlott neve) II. r. vádlott által 2012. március 12. napjától, (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes

fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. június 28.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Cserhádi Ágota s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.92/2012/29. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 11.B.404/2010/89. számú ítéletének (II.rendű vádlott neve) II. r. és (III.rendű vádlott neve) III. r. vádlottra vonatkozó és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. június 28.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: